

Цѣли 5—6 дена дѣдовата Генкова вратня не се затвори и кѣщата по се изпраздни отъ гости — заприлича на конакъ. Всѣки биде любезно посрѣщнатъ, изпратенъ и почерпенъ съ нѣщо.

Дѣдо Генко се острига, обрѣсна и подрѣза бѣлитѣ мустаци; лицето му стана гладко, по-червендалесто и по-засмѣно — сѣкашъ той се подмлади. Мисълта за пѣтуването прѣдизвика цѣла революция въ старческата натура и въ мислитѣ: дѣдо Генко прояви чудна дѣятелност и голѣмъ интересъ въ всичко — заживѣ новъ животъ.

Старецътъ опуха новитѣ си дрехи, сгъна ги внимателно по диплитѣ въ бохчата и си обу нови чорапи и лапчуни. Той намаза и калевритѣ съ шарлаганъ, съ туй се лѣсваха; скѣта въ бохчата и малко ланшни сүшени вишни и въ платнѣта си кесия — двѣ меки махмудии: една за снахата и друга за внучето.

Най-сетнѣ, въ едно прохладно утро на единъ щастливъ у вѣчния календаръ день у дѣдови Генкови се събра купъ изпращачи: мъже, жени, дѣца; тукъ бѣше и дѣдо попъ. Дофтаса талигата, и скоро огромниятъ багажъ се прѣнесе въ нея. Тя бѣше покрита съ бѣло платно, кърпено вече нѣколко пѣти и, като прашно и често мокроено отъ дѣждъ, по него личеха нѣкакви фигури подобни на облаци или морски вълни. Отъ дѣсна страна на чергилото се ширѣше съ синя боя английскиятъ гербъ и около него нѣкакви слова: практичниятъ талигаръ бѣ употребилъ за покривка лицето на топа платно, английска стока, съ марката. Прѣди да трѣгне откѣщи, дѣдо Генко се прѣкрѣсти прѣдъ иконата и изчете една молитва. Баба Генковица му напомни — отива въ чужди и голѣмъ градъ я! — да се съгледва, та да свива добрѣ отпрѣдъ пешоветѣ на шамъ-аладжата си антерия, защото въ Бойково дѣдо Генко ходѣше си малко разгърденъ, хей-тъй — да му е хладъ, и подъшията му се виждаше единъ остъръ клинъ отъ сивовълнеститѣ му гърди. Другошъ той се много сѣрдѣше отъ тая умѣстна бѣлѣжка, но сега нищо не каза. Край Бойково той се трогателно прости съ всички, посвѣтѣва пакъ сина и баба Генковица за нѣкои полски работи,